

Evangelium, které jsme přijali, je základem, na němž stojíme. Skrze ně docházíme spásy — vždyť jsme přece neuvěřili nadarmo.

Mk 9,25-40: Když Ježíš viděl, že se sbíhá zástup, pohrozil nečistému duchu: „Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji, vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej!“ Duch vykřikl, silně jím zalomcoval a vyšel; chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí říkali, že umřel. Ale Ježíš ho vzal za ruku, pozvedl ho a on vstal. Když vešel do domu a jeho učedníci s ním byli sami, ptali se ho: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“ Řekl jim: „Takový duch nemůže vyjít jinak, než modlitbou a postem.“

Když odtamtud vyšli, procházeli Galileou; Ježíš však nechtěl, aby se o tom vědělo, neboť učil své učedníky a říkal jim: „Syn člověka je vydáván do rukou lidí a zabijí ho; a až bude zabit, po třech dnech vstane. Oni však tomu slovu nerozuměli a báli se ho zeptat. Přišli do Kafarnaum. Když byl doma, ptal se jich: „O čem jste cestou uvažovali?“ Ale oni mlčeli, neboť se cestou mezi sebou dohadovali, kdo je největší. Ježíš usedl, zavolal svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech.“ Pak vzal dítě, postavil je doprostřed nich a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí v mém jménu, přijímá mne; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“ Jan mu řekl: „Mistře, viděli jsme kohosi, kdo v tvém jménu vyhání demony, ale s námi nechodil; i bránili jsme mu, protože s námi nechodil.“ Ježíš však řekl: „Nebraňte mu! Žádný, kdo učiní mocný čin v mém jménu, nemůže mi hned na to zlořečit. Kdo není proti nám, je pro nás.“

1K 3,11-16: Nikdo nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy – dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm. Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá?

Co o mně lidi vlastně říkají? zeptal se Ježíš a učedníci odvětili: že patříš mezi proroky! Proroci byli ti, kdo lidem připomínali Boží vůli (což jim v tu chvíli leckdo zazlival, když se mu to nehodilo do krámu) a vybízeli, ať srovnáme, co máme ve vztazích nakřivo, a uděláme prostor Božímu kralování. To tak úplně není v našich silách, ale chováme naději, že to Boží kralování přijde i tak. A Petr Ježíše označil za toho, kdo to kralování přináší. Nesouhlasil však s tím, že by měl Ježíš kvůli tomu trpět. Představoval si asi, že Boží kralování přijde s nějakou parádou, a smrt mesiáše mu do toho nepasovala.

Pak vystoupili na jakousi horu a tři učedníci tam uslyšeli, jak máme zacházet se svou budoucností: tak, že budeme poslouchat Ježíše, protože je to Boží syn. Potom šli z té hory dolů a viděli, jak se zbylých devět kolegů marně pokouší uzdravit nemocného kluka, kterého tam přivedl jeho otec. Ježíš ho uzdravil a jeho žákům to vrtalo hlavou. Jak to, že ty ho uzdravit můžeš, a my ne? „Protože jsou neduhy, které lze řešit jen modlitbou,“ odpověděl Ježíš.

Některé neduhy prostě dokáže řešit jenom Bůh, my ne. Nejde jen o nemoci, s nimiž si nevíme rady, ale i o všechno to, co je mezi lidmi nebo mezi národy nebo i v jednotlivé lidské duši nějak nakřivo, jak o tom mluvili proroci. Jsou věci, které nám urovnat a léčit jaksi nejdou. To jde jen modlitbou (a postem, dodávají některé staré rukopisy): ale modlitba není páka, jak přimět Boha k akci, tak jak bych potřeboval. Modlitba je něco, čím uznávám, že pravomoc k řešení má jen Bůh.

Když je to tak, jaká je v tom všem naše role a k čemu tu jsme? mudrovali učedníci a možná se trochu styděli, že jim to není jasné a že se neshodnou. Když je to tak, kdo je teda v tomhle světě důležitý? A kdo je důležitý pro to přicházející Boží kralování? Když se jich Ježíš zeptal, o čem že si to cestou povídali, raději nic neřekli. On totiž Ježíš mezitím mluvil o tom, že když se Bůh stane člověkem, riskuje, že s ním jiní lidé nehezky po lidsku zatočí, jenže právě proto to podniká, aby se k lidem dostala jeho naděje a záchrana – a do toho přijít s tématem,

jestli je důležitější uklízečka nebo prezident nebo někdo z nás, to by opravdu vyznělo divně. A tak neřekli nic.

Možná Ježíš něco z jejich hovoru zaslechl, ale i kdyby ne, asi nebylo tak těžké uhodnout, o čem se mezi sebou dohadují. Tak jen řekl: „Jestli chce být někdo mezi lidmi první, ať začne tím, že bude poslední a ať všem slouží.“ Pak použil coby názornou pomůcku jedno dítě, co tam bylo: „Kdo takové dítě přijme v mém jménu, přijímá mne a taky Boha, jenž mě poslal.“

Možná že učedníkům vůbec nešlo o důstojné postavení, možná že se dohadovali, čí služba je pro tamto Boží kralování nejpotřebnější a tedy nejdůležitější. Tahle Ježíšova věta jim do toho moc světla nevnesla – vždyť je to zase risk, copak víme, co z toho dítěte vyroste? A jsme zase u toho, co už tu zaznělo: Ježíš je můj milovaný syn, toho poslouchajte. To dítě ještě nedokázalo nic, na základě čeho by si ho dokázali vážít, ale však ono jde o to, co teprve bude. A jestli se v něm nezklameme? Jsou věci, které nevyřešíme jinak než modlitbou (neboli: nechejte na Bohu, nač nestačíte).

Ježíš jednou řekl, že když se někde sejdou dva nebo tři lidi v jeho jménu, bude s nimi. A teď že když přijmou nějaké dítě s nečitelnou budoucností opět v jeho jménu, jako by přijali jeho samého. „Jo, ale my jsme, mistře, viděli kohosi, kdo se taky oháněl tvým jménem a vyháněl zlé síly, ale k nám nepatří, tak jsme mu to zakázali,“ podotkl učedník Jan. Na to Ježíš řekl: „Tak mu v tom nebraňte. Když někdo pomáhá a dělá mocné činy v mém jménu, nepůjde pak hned proti mně.“

Zase je to riskantní. Diktátoři a ti, kdo jim fandí, obvykle razí zásadu, že kdo není s námi, je proti nám, a podle toho s lidmi zacházejí a snaží se nepohodlné osoby a odpůrce a kritiky včas odstrčit, zavřít, umlčet. Ježíš diktátor není, tak to tady říká obráceně: „Kdo není proti nám, je s námi.“ To je docela odvážná a docela otevřená myšlenka: možná to nebude úplně podle nás, ale není to proti nám, tak mu

nebraňte. Co budou ti lidé říkat a dělat dál, těžko říct, to se uvidí. Zato co bude dál s Ježíšem, to víme: ocitne se mezi těmi, koho chce kdosi včas odstrčit, zavřít nebo navzdýcky umlčet. Podaří se jim to, ale i když to víte a i když vás to mrzí, nechejte si i tak naději do budoucna pořád otevřenou: vždyť jsou věci, se kterými si neporadíme (jako učedníci s nemocí jednoho kluka), ale tím to přece nekončí, však víte...

Ať se děje, co děje, ze všeho nejvíc hledejte pro život Boží kralování a spravedlnost. Protože opravdu šťastní - blahoslavení - jsou ti, kdo žijí tam, kde vládne Bůh a kde se žije podle Boží vůle. Ne že by nemohla přijít vichřice - ale nezbourá jim jejich životní dům.

Tak ať vás provází Boží pravda a milosrdenství v dobrém i zlém a ať vám svítí na cestu, když před vámi bude tma. Amen.